

Maaliskuun Aurinkoa... Ottaa, viskaa, ja sukeltuu!!

– Tanssijan mietteitä teosta tehdessä

Teksti: Marja Rautakorpi ja Eveliina Salminen

Maija Lepistö aloitti Aurinko-teoksen suunnittelun ja ryhmän kokoamisen jo vuoden 2010 aikana. Aurinko muodostaisi parin hänen omalle sooloteokselleen Aikaa aamuun, joka sai ensi-iltansa lokakuussa 2010. Helsingissä on pyörinyt Maijan koulutusprojekteja jo kolme vuotta: 2008, 2009 ja 2010. 2008 vuoden ryhmälle Maija teki teoksen Rojo yhdessä flamencoyhtye La Pandillan kanssa. Nyt tulossa olevaan Aurinko-teokseen on koottu tanssijoita kaikilta vuosilta koulutusprojektin varrelta. Maija on koreografina taitava käsittelemään ryhmää ja ryhmän liikettä. On mukava jälleen olla mukana hänen teoksessaan. Olimme molemmat mukana 2008 Rojossa, joka oli hieno projekti! Niinpä lähdimme samalla innolla ja kiinnostuksella mukaan tekemään Aurinkoa.

Teoksen työstäminen on ollut suurin piirtein sellaista kuin osasimme odottaakin. Tiesimme teoksen rakentamisen muodostuvan samalla periaatteella kuin opiskelun Maijan koulutusprojekteissa, eli kurssimaisesti pääosin viikonloppuisin. Aurinkoa varten meillä on ollut muutamia tiivistreenijaksoja Helsingissä. Näiden harjoitustentteiden jaksojen aikana opetimme niin paljon koreografiaa kuin mahdollista. Videokamerat ovat ahkerassa käytössä, ja Maijan palatessa Sevillaan treenaamme ryhmän kanssa viikoittaisella harjoitusvuorolla materiaalin kuntoon niin, että seuraavassa yhteistreeniviikonlopussa voidaan jatkaa siitä mihin viimeksi jäätiin.

Kurssimaisessa työskentelymuodossa on etunsa ja haittansa. Etuna on se, että koko ryhmä on paikalla ja meillä on runsaasti aikaa keskittyä moniin koreografian osiin. Toisaalta se on myös väsyttävää, varsinkin henkisesti, koska materiaalia tulee paljon ja koreografiaa rakennetaan sieltä täältä, ei aina kronologisesti alusta loppuun. Maijan kaikissa koulutusprojekteissa mukana olleina tällainen työskentelytapa on kuitenkin jo tuttua. Ero varsinaisiin koulutusprojekteihin on se, että materiaalia tulee nyt kolme kertaa enemmän kerralla ja kaikki osiot on osattava yhtä hyvin. Aurinko-teos tehdään muutamassa kuukaudessa, kun taas esimerkiksi Rojo muodostui koko vuoden kestäneen projektin aikana. Muita työstämisvaihtoehtoja Auringolle ei oikeastaan edes ole, koska teoksen tekijät tulevat niin monelta eri paikkakunnalta (Sevilla, Tampere, Joensuu, Helsinki).

Kurssimuotoinen työskentelytapa on ainakin tällä työryhmällä toiminut hyvin. Meillä on loistava yhteishenki ja kaikki tekevät töitä tosissaan, huumoria kuitenkin unohtamatta. Treeneissä on aina kannustava ilmapiiri. On mukavaa tehdä töitä innostuneiden ja luotettavien tanssija-kollegojen kanssa. Teos vaatii jokaisen henkilökohtaisen panoksen, ja sen me kaikki olemme valmiit antamaan. Yhteistyö on sujunut ongelmitta ja joustavasti. On toisaalta hiukan pelottavaa ajatella, kuinka suuri vastuu meillä tanssijoilla on teoksen materiaalin treenaamisesta ja ylläpidosta, ottaen huomioon kuinka vähän yhteistreenejä loppujen lopuksi on. Helsingissä viikoittaisia yhteistreenejä on tarjolla, mutta muualta tulevien on treenattava itsenäisesti, koska joka viikko Helsingissä reissaaminen tulisi kalliiksi. Yksin treenaamisessa on omat haasteensa. Teoksessa on nimittäin paljon ryhmällä pelaamista, joten on haastavaa, kun ei voi harjoitella teoksen osia kokonaisuuksina vaan voi vain treenata omat palaset täsmällisiksi ja teknisesti puhtaiksi ja kuvitella mihin kohtaan ne kokonaisuudessa tulisivat.

Lisähaasteen harjoitteluun on tuonut se, että koreografiaa ei ole heti päästy tekemään musiikkiin. Alkuun opetusviikonloppuina emme käyttäneet musiikkia ollenkaan. Sen johdosta koreografioiden muistamisessa on ollut vielä suurempi työ. Myös tunnelmaa on vaikea löytää ilman musiikkia. Tanssi saattaa silloin jäädä suorittamiseksi ja ilmaisu puuttua kokonaan. Tavoitteena on saada kokonaisuus näyttämään siltä, että musiikki syntyy liikkeestä, tai toisin päin.

Auringossa on mukana Veera Voiman johtama kuoro Kuusikko. Yhteistyö heidän kanssaan on ollut todella innostavaa. Aluksi harjoituksissa lähdimme puhtaasti improvisaatiosta. Maija antoi meille raamit, joiden puitteissa sitten improvisoitiin. Oli todella mielenkiintoista huomata, miten muusikot reagoivat tanssijoihin ja päinvastoin. Improvisoinnissa kontaktin ottaminen toisiin syntyi kuin itsestään, koska osasi olla juuri siinä hetkessä korvat ja silmät auki kaikelle, mitä ympärillä tapahtui. Kalevalainen runolaulu tuntuu istuvan flamencoon aika hyvin. Maijan koreografiset oivallukset musiikin tueksi ja päinvastoin ovat toimivia ja positiivisesti sopivan erikoisia!

Odotamme innolla ensi-iltaa, jolloin saamme nähdä, minkälainen kokonaisuus tästä on syntynyt. Tällä hetkellä helmikuun puolivälissä kun tämä juttu on kirjoitettu, kokonaisuus on vielä hieman palasina. Mutta eikös sananlaskukin sano, että hiljaa hyvä tulee!